

## Réde, 2020. június 28. Igehirdető: Barta Zsolt

**Ének:** 130. zsoltár *Tehozzád teljes szívből*

**Imádság:** Istenünk, nyisd meg szívünket Szentlelked ereje által, hogy amikor a Szentírás és a hirdetett Ige felcsendül ma közöttünk, meghalljuk, amit nekünk mondasz. Ámen!

**Lekció:** 1 Mózes 4,1-7

**Textus:** Róma 6,12-23

Keresztyén Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Néhány évvel ezelőtt hallgattam meg egy professzor előadását. Az előadás a keresztyén temetésről szólt. Arról beszélt az előadó, hogy a keresztyén temetés az emberi testre nagy hangsúly fektet. A modern kultúránk azonban a testet igyekszik letagadni. Olyanokat írnak ki az emberek a facebookra, hogy az elhunyt ember nincs a földben, a porban, hanem a szívérványban, a levegőben van az adott személy. Egyre gyakrabban fordul elő, hogy test nélküli temetéseket végeznek. Tartanak egy kulturális emlékestet az elhunyt tiszteletére, ahol zeneszámok, versek, visszaemlékezések hangzanak el. A hamvakat pedig majd néhány hónap múlva csak szűk családi körben helyezik valahol. A mai ember inkább a lélekre, a személyre helyezi a hangsúlyt, a keresztyén tanítás azonban nem mond le az emberi testről.

Ennek a mai igének és sok más igének is van egy hangsúlya, amit ma szeretnék kiemelni, kinagyítani. Pál apostol a testünk odaszánásáról beszél. Több ponton visszatér ez. Arra hív minket, hogy tagjainkat ne a bűnnek, hanem Istennek és az ő igazságának szánjuk oda. Arra int, hogy halandó testünkben ne a bűn uralkodjon. Arra buzdít, hogy tagjaink Isten fegyverzete legyen. Múlt héten azt mondtam, hogy amikor Pál az emberi testről beszél, akkor az egész emberről beszél. Itt is arról van szó, hogy egész valónkat szenteljük oda Isten szolgálatára. Mégis valami miatt a testhez köthető fogalmakat használ az apostol. Azért tartom ezt fontosnak, mert ha valamit oda szoktunk adni Istennek, az a lelkünk vagy a szívünk. Vagyis úgy gondoljuk, hogy a hit, az Istennel való járás, az valami belső dolog. Kívülről nem látszik, nem mozdulatokban, testi gesztusokban, vagy a testünkön mutatkozik meg elsődlegesen, hanem a bensőnkben, érzéseinkben, nyugalmunkban. Pedig kultúránknak egy nagy csalása ez. Önfelmentés sokszor. Honnan tudom ezt? Onnan, amikor azt mondja valaki, hogy én nem megyek templomba, de lélekben ott vagyok. Gondoljátok csak meg. Ha ma délelőtt a Balatonon nyaralnék és megüzenném, hogy lélekben én is ott vagyok a templomban, azzal mire mennétek? Mennyire lenne ez komoly? Minden egyháztagnak ugyanilyen szerepe van az istentiszteleten, az istentiszteletet ugyanis nem a lelkész végzi, hanem a gyülekezet – a lelkész csak vezeti azt. A lélekben jelenlévőkkel sokra nem megyünk és neki sincs nagy haszna ebből a jelenlétből.

Egy lelkész ismerősöm beszélt arról, hogy évekkel ezelőtt ifjúsági csoportot próbáltak összeszervezni. Először mindenféle gazdag programokat szerveztek nekik, jó szórakozást igyekeztek nyújtani. A dolog működött, de nem lett belőle mélyebb hit. Egyszer gondoltak egyet és a fitalokat elvitték egy hajléktalanszállóra. Amikor ezek a jólétben felnőtt gyerekek látták, milyen állapotban vannak az ott élők, milyen szag terjeng a levegőben, kezét fogtak velük az ott segítők – akkor indult el a változás az életükben. A fizikai jelenlét, az érintkezés, az Istennek való szolgálat változtatta meg a belső érzéseiket és ezek a tapasztalatok vitték őket közelebb Istenhez. Talán legszebben a Római levél vége felé foglalja össze ezt Pál: „Szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul.” Gazdag jelentése van ennek a mondatnak, de az nagyon erősen benne van, hogy a hangunkkal, a kezünkkel, a lábunkkal kell Istent szolgálni. A sok gondolkodás, lelkizés pedig gyakran az igaz istenszolgálatról való elhúzódotást jelenti. Amit csinálsz, azzal szolgálod Istent. Amit teszel, abban benne van a szíved és lelked is.

Egy kicsit azért lépjünk hátrébb ezen a ponton. Pál apostol is a kezdeti felszólítás után visszalép és a nagyobb képet mutatja meg. Miért kell egyáltalán odaszánni a testünket bárkinek, vagy bármilyen cél érdekében. Miért nem lehet a testünk a saját magunké, miért nem elég, ha a személyiségünk mindentől független és a saját utunkat járjuk. Ez a kérdés talán a legtöbb embernek nem is kérdés, mert azt gondolja magáról, hogy a saját ura és sem idejét, sem testét, sem pénzét, sem érzéseit nem akarja odaadni senkinek és semminek, magának tartja meg. Összefügg ez az autonóm, szabad ember fogalmával. Az ilyen ember sorsát maga bírja, életlehetőségeit önmaga alakítja ki, és nem engedi, hogy mások befolyásolják. Könnyű belátni ugyanakkor, hogy életlehetőségeinket igen sok tényező befolyásolja, amikre gyakran nem lehetünk ráhatással. Talán legegyszerűbb a nép, az ország hatását kimutatni. Teljesen más életlehetőségei vannak annak, aki mondjuk Dél-Szudánban születik és annak az embernek, aki Londonban. Pedig a készségek szintjén lehet, hogy ugyanolyan tehetségu emberekről van szó. A másik példát a tudatipar területéről hozom. A gondolkodásunkat, érzéseinket, világlátásunkat nagyon nagy mértékben befolyásolják a facebook posztok, vagy az esti hírek

képsorai. A tudatipar irányítja a vásárlási szokásainkat, politikai döntéseinket, még vallási felfogásainkat is. Hol az ember függetlensége és szabadsága? Hát nem önmagában. Önmagán kívülről kaphatja meg.

Isten igéjének tanítása még tisztábbá teszi a képet. Vagy a bűnt szolgáljuk, vagy Istent szolgáljuk. Még drasztikusabban mondom: vagy a bűn szolgálai vagyunk a halálra, vagy Isten szolgálai az örök életre. Sorsunkat végső soron nem az állampolgárságunk határozza meg. Nem is a hírforrásaink irányítanak. Isten vagy a bűn. Nagyon sokan megtapasztalják, minél jobban követik azt, amit vágnak neveznek, annál nagyobb bajba kerülnek. Minél több vagyontárgyra vágyik valaki, annál jobban aláveti testét és lelkét a robotolásnak, ami egészségét, családi békéjét veszíti el. Minél jobban követi valaki akaratos természetét, annál kevesebb ember marad mellette, annál kevesebbet tud elérni az életben. Minél jobban szalad valaki testi vágyai után, annál kevesebb szeretet kap partnereitől, szeretet nélkül pedig meghal a lélek. A bűn szolgálja a halálra. A bűn kitölti az ember életét. A bűn olyan, mint valamilyen mérgező gáz: kitölt minden üres teret. Nem kell tenni érte, elég csak levegőt venni – és a bűn fogja irányítani életünket. A bűnt eltanuljuk egymástól, a bűn meghatározza világunkat, a bűn elfoglalja érzéseinket. Annyira egygyé válunk vele, hogy nem is vesszük észre, hogy a bűn egy idegen erő. Azt hazudja az ördög, hogy mi ilyenek vagyunk, és ilyennek is kell lennünk.

Tényleg ilyenek vagyunk – bűnösök, de nem kell ilyennek lennünk. A bűn uralma olyan, mint egy számítógépes vírus: Isten világán, Isten uralmán belül kiszakít magának egy részt, de nem a vírus a fő. Az Istennek való szolgálat pedig életet, üdvösséget eredményez. Elmúlt héten beszéltem az uralomváltásról, amire szükségünk van. Az bűn helyett Isten irányítja az életünket. Isten uralma azonban nem ér véget a megkeresztelésünkkel, vagy a megtérésünkkel. Isten uralma életünk egész idejére, életünk minden vonatkozására kiterjed. Arról van szó, hogy az Istennel való életünk boldogságot, üdvösséget, naponta békességet eredményez a világban és mibennünk. Az Istennel való élet gyümölcsöző élet. Két nagy területet emel ki Pál apostol. Az egyik az, amit ő igazságnak nevez. Nem a filozófusok igazságáról van szó itt. Az igazság itt az jelenti, hogy az ember megigazult közösségbe kerül Istennel. Az igaz ember az, aki engedelmeskedik Isten törvényének. Az ember azonban nem képes Isten törvényének maradéktalanul engedelmeskedni és a nem zsidó emberek nem is hagyatkozhatnak Isten törvényére, mert nem nekünk adatott. Az igazság Isten kegyelme folytán érkezik meg hozzánk. Az igazság, amit elnyerünk azonban nem csak egy pillanat, hanem életünk része, ami mindig megmarad. Isten uralma alatti élet azt jelenti, hogy békés és boldog közösségünk van Istennel. Naponta vele élünk, Atyánknak hívjuk őt és ő gyermekként tekint mireánk. Minden nap hálát adunk neki, minden nap elé tárjuk kéréseinket. Szeretete elkísér mindenben, asztalt terít nekünk ellenségeink szeme láttára. Isten másik ajándéka az örök élet. Ez azt jelenti, hogy a halállal és sírral szemben van egy erős bizodalunk: Isten nem engedi el a kezünket még elmúlásunkban sem. Megtartja életünket a halállal szemben. Az utolsó ítéletben pedig nem szégyenülünk meg, hanem győztesnek kijáró koronát kapunk, testünk feltámad. Ez az örök élet már most a miénk és előízét kapjuk, amikor Isten megvigasztal, amikor elveszett reményeinket feléleszti. Az örök életben a mostani élet is beletartozik, eme mostani életünk teljesedik ki az örökkévaló Isten uralmában.

Kedves Testvéreim! Jézus nem csupán lélekben volt velünk, hanem testet öltött. Nem is csak lelki vigaszt nyújtott a sántáknak, hanem újjáteremtette sérült emberi mivoltukat. Végül pedig saját megtört teste és lelke áll előttünk a kereszten. Igyekeztek ti is megszabadulni a bűn fogságából és rabigájából. Nem csak lélekben, spirituálisan szolgáljátok az Istent, hanem ezzel a törekeny, sérülékeny testtel. Ne csak lelketeket rendeljétek Krisztus szolgálatára, hanem testeteket is. Isten pedig nektek adja igazságát és végül testeteket feltámasztja örök életre. Ámen

**Ének:** 398. dicséret Úr lesz a Jézus mindenütt